

майка му го бѣше укрила въ една пещера — далечъ край рѣката Волга.

Единъ студенъ день майката на Кубрата се разболѣ. Въ пещерата нѣмаше нито клечка дърво, и Кубратъ чакаше нощъта да излѣзе и набере сухи пръчки, за да запали огъня.

Когато се стъмни добре и майка му заспа, той леко, като сърна, изкочи отъ пещерата и тръгна предпазливо къмъ близката гора.

Навѣнъ бѣше тъмно — не се виждаше нито една звезда. Чуваше се само воятъ на вълцитѣ и чакалитѣ. Страшна бѣше нощъта, но Кубратъ имаше юнашко сърце и не се боеше отъ нищо.

На кожения му поясъ висѣше топоръ, а презъ рамото му бѣше увита кожена връвъ, на края на която висѣше тънъкъ остъръ ножъ. Този ножъ Кубратъ можеше да хвърли отъ нѣколко крачки и да го забодe тамъ, кждето поискаше.

Току що навлѣзе въ гората, отъ земята изкочи едно огнено кълбо, което постепенно се разпръсна въ свѣтла пара, изъ която изплава единъ конь, бѣлъ като снѣгъ.

Той имаше дълга златна опашка, която се разстилаше задъ него като рѣка. Очитѣ му блѣстѣха съ зелена свѣтлина, а гривата му се развѣваше като двѣ голѣми крила. Ноздритѣ му бѣха огнени и изпущаха огнена пара.

— Азъ съмъ Аждаръ*), духътъ на бѣлгарското племе, каза коньтъ. Моята опашка е щитъ, който запазва всѣки, който падне подъ нейната сѣнка. Моята грива е крила, които съ бързината на свѣт-

*) Конь-вихрогонъ.